

BALLAD OM EN JÄGARLÖJTNANT.

(Till minnet av jägarlöjtnant Henrik Lindberg
född 10/4 1893, fallen vid Kaasuli 26/3 1918.)

Och det var en enkas ende som,

jag är stolt att han var min frände,

han visste pliktens och bragdens väg

och vägen till ära han kände.

Hans hy var så fin och hans rygg var så rak

och av ungdom hans ögon brunno.

Hans liv var kort, han hörde till dem

som tidigt till målet hunno.

Och det var en enkas ende som

under jägarnas svartvita fana

i öster hotades Finlands gräns

det är en historisk vana.

Där trängde fiendens övermakt på

och hotade som vanligt var keden,

och dyrbart blod drack som vanligt igen

den karga, karelska heden.

En farlig plats för en enkas ende

är ett slagfält där kulorna vina

så käck och ung i spetsen hans språng,

till anfall han förde det sinare

Där svepte kärvar av eld och bly

över bloddränkta åkerrenar -

en farlig plats för en nyuppsatt trupp

som ej stridsvanan ännu förenar.

Tillsändt mig
i brev. 1926.

THANLÖJTNANT

Han gick främst, han gick djärv med pistolen i hand,
(där spärredens frammarschen stängde,
vid hans stolta gestalt och hans spänstiga gång,
bataljonens blickar hängde
och sårade till marken han dignade ned,
han föll såsom hjältarna falla
och vägen till dödsriket var så tätt
och flämtande stridsrop skalla.
Och hans folk låg orörligt och sökte skydd
Hans liv var kort, han hörde till dem
bakom dikesvallar och stenar,
som tidigt till målet kom
som en frätande storm svepte elden fram
över snöiga åkerrenar.
De kröpo fram till sin fallne chef
för att bära honom ur faran,
men han visste att varje räddningsförsök
var dödför den lilla skaran.

Han befalle dem kort att söka sig bort
och dypbart blod dröck som vanligt igen
i skydd av buskar och diken -

men aldrig ger sig en jägarlöjtnant

till fångasåtebolsjeviken.

Han vände pistolen mot sig själv -

låt oss nej gråta och klaga -

det var slutet på sängen om enkans son,

på en hjältes tindrands saga.

Över blodgränkta åkerrenar -

och hans sista för en nyuppsatt trupp

som ej stridarnas ännu förenat.

Bertil Gripenberg.